

Bladomir Saje (26. januar 1909 – 1. april 1945) je bil rojen očetu Jakob Sajetu in njegovi tretji ženi Mariji, roj. Inglič, kot prvi od njunih štirih otrok. Njegova sestra je bila romanistka in profesorica Marija Saje – Zora, brat Radoslav Saje, mornariški častnik, najmlajši brat Vladimir (Miro), ki je doštudiral medicino pa je leta 1943 kot partizan padel na Mokrem Polju pri Šentjerneju.

Osnovno šolo je obiskoval v Semiču, kjer je oče dobil zaposlitev pri železnici. Po očetovi smrti in vrnitvi družine v Novo mesto se je vpisal na novomeško gimnazijo, postal član in odbornik dijaškega društva Prosveta ter član sokolskega društva. Med letoma 1924 in 1932 je bil uspešen telovadec in vaditelj ter vzgojitelj številnih Sokolov. V Novem mestu je uvedel tudi športno veslanje ter se izkazal v novomeškem nogometnem klubu Elan kot izreden napadalec. Po maturi leta 1927 je zaradi pomanjkanja denarja izbral študij na Pomorski vojni akademiji v Dubrovniku.

Po končani akademiji leta 1930 je služboval v kraljevi mornarici, opravil tečaj za podmorniškega oficirja in izpit za komandanta podmornice ter postal I. oficir podmornice Osvetnik. Napad na Kraljevino Jugoslavijo in začetek vojne ga je doletel v službi na kopnem kot poročnika bojne ladje I. razreda v vojaškem oporišču v Tivtu. Po italijanski zasedbi obale je bil izgnan v rodno Novo mesto, kjer se je kmalu povezal z OF in postal vodja novomeške mornariške skupine, ki sta ji pripadala še Slavko Kavšek in Janez Tomšič. Marca 1942 so Italijani mornariško trojko Jadran ujeli in internirali v Gonars. Od tam so Baldomirja novembra istega leta premestili v taborišče pri Padovi. Po kapitulaciji Italije je v Zagrebu pobegnil iz nemškega železniškega transporta, ki je bil s taboriščniki namenjen v Ljubljano. Po vrnitvi v Novo mesto je odšel v partizane, se pridružil Cankarjevi brigadi, nato pa je konec leta 1943 odpotoval na otok Vis, v štaba mornarice NOVJ in 4. POS (pomorski obalni sektor), kjer je konec decembra prevzel poveljstvo flotilje na otoku Braču.

Med nastajanjem mornarice NOVJ je februarja 1944 postal prvi predavatelj za šolanje ladijskih poveljnikov, kar predstavlja začetke načrtnega šolstva mornarice NOVJ. 24. maja 1944 je na Visu predal dolžnosti načelnika štaba 4. POS in odšel v Luko na Dugi Otok, kjer je nastopil poveljstvo 2. POS in nadaljeval z vojnimi pomorskimi akcijami. Konec avgusta 1944 je sledil ukaz vrhovnega štaba NOV in POJ o ustanovitvi 1. POS za zahodno Istro in Slovensko primorje. Za izvršitev te naloge je bil zadolžen major mornarice Janez Tomšič, Baldomir Saje pa mu je bil dodeljen v pomoč. Po prihodu v Slovenijo septembra 1944 je začel novačiti mornarje in jih pošiljal v IX. korpus NOVJ. Februarja leta 1945 je bil, takrat že major, premeščen iz glavnega štaba Slovenije v štab IX. korpusa za vodjo mornariške skupine in bil predviden za poveljnika pomorske obalne komande Trst. Tik pred koncem druge svetovne vojne, 1. aprila 1945, je med nemško ofenzivo Winterende padel na Vojskem. Pokopan je s svojimi soborci na partizanskem pokopališču Vojščica nedaleč stran od vasi Vojsko.

Ob 25. obletnici ustanovitve Jugoslovanske vojne mornarice so v piranskem Pomorskem muzeju leta 1967 odkrili njegov doprni kip, ki se danes nahaja v prostorih Dijaškega doma Portorož, ki je do leta 1992 nosil njegovo ime.